"Laçın dəhlizi"ni bağladı, Xankəndiyə zəfər bayrağı sancdı...

Və 26 yaşında Vətən Müharibəsi Qəhrəmanı adı aldı - Ramazan Hudulov

Zəfər fədailəri

Qarşımızda Vətən Müharibəsi Qəhrəmanıdır...

Laçın dəhlizini bağlayıb Şuşaya zəfər yolunu açan igid Azərbaycan oğlu...

Biz tarix boyu var olan igidlərimizin sadəcə adlarını eşitmiş, barələrində kitablardan, filmlərdən öyrənmişik...

Cəsurluqları ilə öyündüyümüz, fəxr duyduğumuz Milli qəhrəmanlarımızın çoxunu şəhadətlərindən sonra tanımışıq...

Amma o bizim canlı qəhrəmanımızdır...

Vətən müharibəsi başlayanda cəmi 26 yaşı vardı, ancaq döyüşlərdə göstərdiyi hünərlə, Şuşa Zəfərini qazanmağımıza birbaşa təkan verən misilsiz şücaəti ilə özünə əbədiyaşar həyat qazandı...

29 yaşındaykən Xankəndi qələbəsində böyük rol oynadı...

Vətən müharibəsinə Xocavənd istiqamətində bölük komandiri kimi atılan vətənpərvər gənc 44 günün sonunda Şuşaya tabor komandiri, Vətən Müharibəsi Qəhrəmanı - Zəfər döyüşçüsü kimi ayaq basdı. Azadlığından sonra da məhz Qarabağın ürəyi Şuşanı qorumaq ona tapşırıldı...

Xankəndidə separatçı quldurların yuvasının dağıdılmasında birbaşa iştirak etdi...

2020-ci il noyabrın 26-da "Vətən Müharibəsi Qəhrəmanı" adı təsis ediləndə cəsurluğuna görə həmin uca ada ilk layiq görülən qəhrəmanlarımızdan biri də Ramazan Hudulov oldu.

O necə qəhrəman oldu...

Vətən Müharibəsi Qəhrəmanı kapitan Ramazan Hudulovdur "Zəfər fədailəri" rubrikamızın qonağı. Ramazan Hudulovu Azərbaycanda demək olar ki, hər kəs tanıyır, haqqında yazılan yazıları oxuyub, videoçəkilişlərdən izləyib. Amma elə Vətən Müharibəsi Qəhrəmanı adının təsis olunduğu gün ərəfəsində əfsanəvi qəhrəmanımız Ramazan Hudulovla şəxsən görüşmək, Vətən müharibəsində, antiterror tədbirlərində göstərdiyi şücaətlər haqqında özündən eşitmək də bir başqa qürurverici tarixi andır...

"Azərbaycan" qəzetinin redaksiyasında qonağımız olan şanlı qəhrəmanımıza ünvanladığımız sualların bir çoxu bəlkə də Ramazan Hudulova adi, sadə görünə bilərdi, amma bizə - yəni xalqımıza da hər zaman maraqlı olub ki, mayaları vətənpərvərliklə yoğrulan bu oğullar necə bir ailədə böyüyür, hansı mühitdə yetişirlər? Bu igidlər hansı xarakterə malik olurlar, onların özlərinin qəhrəmanları kimlərdir?

Ramazan İzzət oğlu Hudulov 1994-cü il noyabrın 24-də Balakən rayonunun Qaysa kəndində avar ailəsində anadan olub. Məhəmməd Hudulov adına Meşəşambul kənd tam orta məktəbinin məzunudur. O, 2012-2016-cı illərdə Heydər Əliyev adına Azərbaycan Ali Hərbi Məktəbində təhsil alıb. Beyləqan rayonunda yerləşən "N" saylı hərbi hissədə taqım komandiri vəzifəsində xidmətə başlayıb, Xocavənd istiqamətində bölük komandiri, Füzuli cinahında tabor komandirinin müavini, Şuşa istiqamətində tabor komandiri vəzifəsində döyüşlərdə iştirak edib. Vətən Müharibəsi Qəhrəmanı "Füzulinin azad olunmasına görə", "Qubadlının azad olunmasına görə", "Şuşanın azad olunmasına görə" medalları ilə təltif edilib. Ramazan Hudulov hazırda Milli Müdafiə Universitetinin Hərbi İdarəetmə İnstitutunun II kursunda oxuyur.

- Zəhmətkeş bir ailənin övladıyam, anam Mehriban evdar qadın, atam İzzət isə təsərrüfatçıdır. Bir bacı, üç qardaşıq. Valideynlərim hər zaman dərslərimə nəzarət edirdi ki, yaxşı oxuyum, gələcəkdə - hüquqşünas, həkim, müəllim, mühəndis, yaxud hansısa digər peşənin sahibi olum. Amma mənim istəyim tamamilə ayrı yönə, hərbçiliyə idi. Çünki uşaq yaşlarımdan ölkəmizdə baş verən faciəvi hadisələrə şahidlik etməyim sanki daxilən məni bu sahəyə yönəldir, düşməndən qisas almağa istiqamətləndirirdi. İstər 20 Yanvar hadisələri, Xocalı soyqırımı, istər də digər faciələr olsun, yaddaşımda dəhşətli iz buraxmışdı. Düşünürdüm ki, qisasımızı düşməndən almalı, qürurumuzu qaldırmalıyıq. Orta məktəbdə dərslərimi çox yaxşı oxuyurdum, xüsusilə də texniki fənləri. Yəni buraxılış zamanı sənədlərimi istənilən ali məktəbə verib qəbul ola bilərdim, ancaq Heydər Əliyev adına Azərbaycan Ali Hərbi Məktəbini seçdim.

Vətən uğrunda "İrəli"

- Xaraktercə təmkinli olmuşam. Az danışmağı xoşlayıram. Demək olar ki, yeniyetməlik dövrümdən yaşımdan böyük düşünmüşəm. Ətrafımda olan dostlarım da, adətən, özümdən yaşca böyüklər olub. Çalışmışam həyatda hansısa mövqeyim olsun.

Hər zaman düşünmüşəm ki, insan bu həyatda qarşısına nəyi məqsəd qoysa, mütləq ona çatır. Sadəcə özü buna inanmalıdır. Mənim də hər zaman özümə inamım çox böyük olub.

Uşaq yaşlarımdan hansısa kinoya baxanda, yaxud əsər oxuyanda özümü oradakı baş roldakı adama bənzətmək istəyirdim, hansısa konkret qəhrəmana yox. Eyni zamanda düşmənin xeyli sayda qüvvəsini təkbaşına məhv edərək Ermənistanda matəm elan olunmasının səbəbkarı Milli Qəhrəman Mübariz İbrahimovu, iki dəfə Sovet İttifaqı Qəhrəmanı adına layiq görülmüş Həzi Aslanovu, Birinci Qarabağ müharibəsində döyüşmüş qorxmaz igidlərimizi gözlərimin qabağına gətirib deyirdim ki, mən də onlar kimi olmalıyam.

2020-ci ildə düşmən Tovuz istiqamətində təxribatlara əl atdı. Tovuz döyüşləri zamanı generalımız Polad Həşimovun şəhid olması bütün əsgər və zabit heyətimizin dərin sarsıntısına səbəb oldu. İçimizdə düşmənə qarşı intiqam hissi o qədər artmışdı ki, Allaha yalvarırdıq Ali Baş Komandan bizə "İrəli!" komandası versin, gedib şəhidlərimizin qisasını alaq.

O zaman Xocavənddə düşmənlə üzbəüz mövqedə xidmətdə idim. Onu da deyim ki, xidmət etdiyim ərazidə dəfələrlə düşmənin kəşfiyyat diversiya qruplarının təxribatlarının qarşısını almışdıq. Onlara ağır itkilər vermişdik. Həmin bölgədə düşmən artıq bilirdi ki, buradakı komandirlə, necə deyərlər, "zarafat" etmək olmaz. Çünki onlar hər hansı təxribata yönəlik iş görəndə ona qarşı onqat artıq adekvat tədbir görürdüm. Sonra isə təbii ki, aidiyyəti üzrə məlumat verirdim.

2020-ci il sentyabrın 27-si səhər saat 6:15 idi. Hər tərəfdə sakitçilik hökm sürürdü. Birdən müşahidədə olan əsgər dedi ki, komandir, öz tərəfimizdən bizə sarı təyyarə gəlir. Ön xəttin sonuncu hissəsində yerləşirdik və bizdən o yana ermənilər idi deyə, bu, mənə çox qəribə gəldi. Müşahidə məntəqəsindən baxdım ki, An-72 təyyarələrimiz bizim tərəfə gəlir. Onlar neytral zonanı keçən kimi müharibənin başladığını anladım və dərhal əsgərlərimə döyüşə hazırlıq əmri verdim. Hamı hazırlaşdı, döyüş paltarlarını geyindi, silahlandı...

An-72-lərimiz neytral bölgəni keçən kimi düşmənin hava hücumundan müdafiə sistemləri tərəfindən vuruldu. Əvvəlcə elə bildim ki, əməliyyat uğursuz alındı. Ancaq bu an baxdım ki, "Bayraktar" düşmənin hava hücumundan müdafiə sistemini aşkarlayıb məhv etdi.

Oktyabrın 17-dək Xocavənddə müdafiə tapşırığını yerinə yetirdik. Digər bölmələrimiz isə başqa istiqamətlərdən hücum əməliyyatına başlamışdılar. Əgər düşmən bizim müdafiə xəttimizi yarıb irəliləsəydi, digər bölmələrimizin arxasına keçib mühasirəyə salardı. Həmin müddətdə düşmən həm gecə, həm də gündüz bir neçə dəfə mövqeyimizə hücum elədi. Onların qarşısını qətiyyətlə alıb zərbələr endirdik və hücumlarını dayandırdıq. Ermənilər hücum etdikcə böyük itki verdiklərinə və bir metr belə irəli gedə bilmədiklərinə görə dayandılar və daha hücum etmədilər.

Cəbhənin Xocavənd istiqamətində göstərdiyimiz nailiyyətləri nəzərə alaraq məni bölük komandirliyindən tabor komandirinin müavini vəzifəsinə yüksəltdilər. Hücum istiqamətində olan taborla Füzuli istiqamətində əməliyyatlara başladıq. Tezliklə Dövlətyarlı kəndinin qarşısında düşməndən müəyyən mövqeləri azad etdik. Orada müdafiə tapşırığını yerinə yetirdik. Həmin günlərin birində günorta vaxtı idi, hamımız nahar edirdik. Düşmən də minaatanla olduğumuz yerə atəş açırdı. Deyim ki, müharibənin ilk zamanlarında mərmi, güllə yağışının altına birdən-birə düşəndə insanda vahimə yaranır. Amma müəyyən müddətdən sonra sanki şəraitə öyrəşirsən. Məndən 200 metr qarşıya, sağ-sola mərmilər düşürdü. Birdən arxa tərəfdən iki metrlik məsafəmə düşüb partlayan bir mərmi məni haradasa 3 metr qabağa tulladı. Gözüm qaraldı. Elə bildim hər şey bitdi, daha bu, mənim üçün sondur. Bircə onu düşündüm ki, axı döyüşlərdə hələ heç nə etməmişəm, ölmək tezdir... Bir-iki dəqiqədən sonra gözümə işıq gəldi. Gördüm ki, həyatdayam, hələ ölüm növbəsi mənə çatmayıb...

Həmin vaxt 5 qəlpə yarası almışdım. Döyüşlər zamanı bütün əsgər və zabit heyətinin yalnız bir fikri var idi: nə olursa-olsun, yalnız irəli getmək. Həmin həvəs, eyni zamanda əsgərlərimin yanında olmaq istəyi ilə mən xəstəxanaya getməkdən imtina etdim və yenidən döyüşdə iştirak etməyə başladım. Füzuli istiqamətində verilmiş tapşırıqlar müvəffəqiyyətlə yerinə yetirildikdən sonra taborumuz Şuşa istiqamətində irəliləməyə başladı.

"Ramazan, atılan güllənin üstünə getsən belə sənə heç nə olmayacaq"

- Xocalının Sığnaq kəndinə qədər məsafəni əvvəlcə texnikalarla, sonra isə piyada irəlilədik. Dağ, dərə və sıx meşəliklərlə 20 kilometrə qədər yolu piyada qət etdikdən sonra noyabrın 4-də Daşaltı kəndinə yaxın yerdə qərarlaşdıq. Həmin ərəfədə - Daşaltı istiqamətində fəaliyyətə başlayanda ərazi kəşfiyyatına çıxıb tapşırıqları dəqiqləşdirən zaman tabor komandirimiz minaatan atəşi nəticəsində qolundan qəlpə yarası aldı. O, hospitala təxliyə olunandan sonra tabor komandirinin vəzifələrini icra etməyə başladım, məsuliyyətim ikiqat artdı. Düşmən Daşaltıdakı bütün yüksəkliklərdə möhkəmlənmişdi. Noyabrın 5-i səhər saat 6-da hücuma başladıq. İlk olaraq, plana əsasən, dövrələmə üsulu ilə Daşaltı ətrafındakı bütün yüksəklikləri ələ keçirdik. Bircə Şuşa istiqamətində olan qayalıqlardakı yüksəkliklər qalmışdı.

Azad etdiyimiz yüksəkliklərdə öz şəxsi heyətimizi yerləşdirirdik ki, düşmənin hər hansı müdaxiləsi olarsa, oranı qoruyub saxlasınlar, eyni zamanda bizim təhlükəsizliyimizi təmin etsinlər.

Noyabrın 5-i axşamüstü komanda verildi ki, Daşaltının içində olan qüvvələri məhv etmək üçün ora girmək lazımdır. Özümlə 27 nəfər götürüb həmin istiqamətdə irəliləməyə başladım. Hava dumanlı idi, hətta ayağının altını belə görə bilmirdin, sadəcə hiss edirdin ki, torpaq, yoxsa otun üzəri ilə irəliləyirsən. Birbaşa kəndin içərisinə gedən cığırla 150 metrlik məsafəsi olan kolon şəklində hərəkət edirdik. Qrupun başında da mən gedirdim. Yolun ortasına çatanda partlayış səsi gəldi, arxamdakı əsgərin "komandir, vuruldum" sözlərini eşitdim, hamını saxladım. Elə bu an yenə partlayış səsi eşidildi və məndən arxada olan 4-cü əsgər də yıxıldı.

İlk saniyələrdə zənn etdik ki, düşmən bizi hər iki tərəfdən pusquya salıb qumbaraatanla atəş açır, çünki partlayış zamanı alov gördüm. Amma ikinci partlayışdan sonra anladım ki, minalanmış sahəyə düşmüşük. Komanda verdim ki, bütün əsgər heyəti dayansın və yerindən tərpənməsin. Amma uzun kolonla hərəkət etdiyimiz üçün arxadakı şəxsi heyət səsimi yaxşı eşitmədi. Partlayış səsindən sonra özlərini bir anlıq itirib arxaya atanda yenidən sürpriz minaya (piyada əleyhinə minanın altına tank əleyhinə mina quraşdırılmışdır) düşdülər. Bu partlayışın dalğası ən öndə olsam belə, məni də 5 metr qabağa atmışdı və birtərəfli dirsəyimlə dizimin üstündə yerə düşmüşdüm. Yaxşı ki də belə olmuşdu. Baxdım ki, əlimin düşdüyü yerin hər iki tərəfində mina basdırılıb.

Onsuz da bu hadisəyə qədər dəfələrlə yaralansam belə, irəliyə gedirdim, dayanmaq fikrim yox idi. Gözümdə ölüm qorxusu da yox idi. Amma artıq orada dərk etdim və öz-özümə dedim ki, Ramazan, atılan güllənin üstünə getsən belə, sənə heç nə olmayacaq. Buna görə nə bacarırsansa, et!

Mina partlayışları zamanı 5 nəfərimiz şəhid oldu, 18 nəfər yaralandı. Yerdə qalan şəxsi heyətin hamısı partlayış səsindən qulağından, başından travma almışdı. Mənim isə bir yerim də qanamamışdı, amma sol qulağım müharibədən iki ay sonraya qədər də eşitmədi. Həmin zamana qədər heç vaxt real mina zərərsizləşdirməmişdim. Baxdım ki, minaların üstü yumşaq torpaqla örtülüb və üzərinə basmadıqca partlamayacaq. Yerdəki xəzəlləri aralamağa başladım və 50 santimetr enində arxaya doğru cığır açıb yaralıların yanına qayıtdım. Minaları bir-bir tapıb üstünün torpağını təmizləyir, yanına çubuq basdırıb bir dənə də alışqan qoyurdum ki, qayıdanda bu yeri tanıyım. Minaya düşməyən digər əsgərlər isə tərpənmədən yerlərində gözləyirdilər ki, onları da qurtarım. İstiqaməti belə müəyyən etməyin çətin olduğu o dumanda, o qaranlıqda ilk olaraq yaralıları bir-bir qırağa çıxarıb yaralarını sarıdım. Sonra ayaq üstdə qalan əsgərləri də təhlükədən çıxardım.

Şəxsi heyətdən cəmi 6 nəfər nisbətən ayaq üstdə qalmışdı. Onların da ya birinin bir gözü görmürdü, ya qolundan, ya da ayağından yaralıydı. Onlarla birlikdə növbələşə-növbələşə səhər saat 7-yə işləmişə qədər yaralıları iki dağdan aşıraraq arxaya daşıdıq və təxliyə olundular. Şükür Allaha ki, yaralı olan bütün şəxsi heyətimiz xilas oldu. Hazırda da hamısı yaşayır.

Laçın yolunu azad etmək üçün Tehran Mənsimov mənə əlavə qüvvə göndərdi

- Sonra tapşırıq verildi ki, Şuşanın alınması üçün Laçından gələn yol tutulmalı, düşmənin təminatı dayandırılmalıdır. Deyim ki, biz bu istiqamətə üç taborla hücuma başlamışdıq. Polkovnik Tehran Mənsimov da sağımdakı tabora rəhbərlik edirdi, onlar Daşaltının içi ilə hərəkət edirdilər. Düşmən yüksəkliklərdə yerləşmişdi, bütün qüvvələrini ora yönəltmişdi. Gördüm ki, Daşaltının içərisi ilə irəliləmək mümkünsüzdür. Buna görə də yanımdakı 13 nəfər şəxsi heyətlə birlikdə Daşaltının içərisinə girmədik və soldakı yüksəkliklərlə, qayalıqlarla yuxarıya doğru hərəkət etməyə başladıq. Dəhlizlə aramda 200-

300 metr məsafə olanda gördüm ki, düşmənin xeyli canlı qüvvəsi və hərbi texnikası yolda cəmləşib. Hərbi hissə komandiri ilə əlaqəyə çıxdım ki, 13 nəfər şəxsi heyət hücum üçün kifayət etmir, mənə əlavə qüvvə lazımdır. Bundan sonra Tehran Mənsimov mənimlə əlaqəyə çıxdı ki, Ramazan, yerini görürəm, orada gözlə, sənə əlavə şəxsi heyət göndərirəm. Bir saatdan sonra həmin şəxsi heyət gəlib bizə yetişdi. Onları 3 qrupa bölüb əməliyyata başladım.

Yolun Laçın tərəfdən Şuşaya gələn istiqamətini bağladıq və buradakı düşmən qüvvələrini məhv etdik. Eyni zamanda ermənilərin Daşaltını mühasirədə saxlayan qüvvələrini arxa tərəfdən mühasirəyə aldıq. Xeyli sayda texnikası, tankı var idi, hamısını zərərsizləşdirdik. Onlar canlı qüvvə sarıdan da ağır itki verərək qaçmağa başladılar. Biz isə sadəcə yüngül silahlarla silahlanmışdıq.

Beləliklə, həmin əməliyyat uğurla başa çatdı: Laçın yolu bağlandı, düşmənin təminatı kəsildi.

Elə bu uğurlu əməliyyatıma görə Ali Baş Komandan İlham Əliyevin sərəncamı ilə "Vətən Müharibəsi Qəhrəmanı" adına layiq görüldüm.

Ancaq onu deməliyəm ki, şəxsən mənim üçün ən böyük qəhrəman cənab Ali Baş Komandanımız İlham Əliyevin özüdür! Məhz müzəffər Ali Baş Komandan İlham Əliyevin rəhbərliyi ilə Azərbaycan Ordusu Qarabağda şanlı zəfər qazanaraq, yenilməz ordu kimi adını silinməz hərflərlə hərb tariximizə yazdırdı.

Laçın yolunu azad edən zaman Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin bir neçə bölüyü Xankəndi tərəfdən düşmən arxasında dövrələmə edərək Şuşaətrafı mövqeləri, əsas yüksəklikləri ələ keçirmişdi.

Noyabrın 7-də Şuşaya hücum etdik. Əvvəlcə şəhərə xüsusi təyinatlılar girdilər və tez bir zamanda Şuşanı düşməndən təmizlədilər. Sonra biz də şəhərə daxil olub mövqe qurduq. Düşmən üç dəfə 500 nəfərlik qüvvə ilə əks-həmlə etdi, lakin hər dəfə ağır məğlubiyyətə uğradı.

Demək olar ki, onların heç bir qüvvəsi qalmadı, bütün şəxsi heyəti tələfata uğradı, texnikası məhv oldu. Bununla da düşmən başa düşdü ki, təzədən bu şəhəri ələ keçirmək mümkün deyil və hücumdan əl çəkdi. Noyabrın 8-də isə Şuşa tamamilə azad idi.

Ali Baş Komandan İlham Əliyevin rəhbərliyi altında həyata keçirilən bütün uğurlu əməliyyatlar düşməni kapitulyasiya aktına imza atmağa məcbur etdi.

Biz Şuşanı uşaq yaşlarımızdan yalnız fotolardan, televiziyadan görmüşdük. Amma bu şəhəri ilk dəfə görəndə insanı elə bir hiss bürüyür ki, indi onu izah etmək mümkün deyil. Şuşanın azadlığında iştirak etdiyim üçün nə qədər qürurluydumsa, onun müdafiəsini, təhlükəsizliyinin təminini də mənə həvalə etdikləri üçün o qədər fərəhlənirdim və özümü xoşbəxt hiss edirdim. Eyni zamanda Şuşanın müdafiəsi kimi məsuliyyətli işin öhdəsindən gəlmək, sözün əsl mənasında, vəzifəmin on qat ağırlığı demək idi. Düşünürəm ki, iki ildə - 2020-2022-ci illər ərzində bu çətin və şərəfli vəzifənin də öhdəsindən layiqincə gələ bildim.

Zəfərin Xankəndi missiyası

- 2023-cü il sentyabrın əvvəllərində mən və bir neçə hərbçi yoldaşım akademiyaya oxumağa getməli idik, artıq bununla bağlı telefoqramma gəlmişdi. Ancaq həmin vaxt antiterror tədbirlərinin aparılacağını bildim və gedib korpus komandiri cənab Mayis Bərxudarova dedim ki, cənab general, Vətən müharibəsində iştirak etmişəm, istəyirəm Zəfərin nöqtəsini qoyaq, sonra akademiyaya gedim. Beləliklə, antiterror tədbirlərində də iştirak etdim. Antiterror tədbirləri nəticəsində Azərbaycan Respublikasının bütövlüyünü, suverenliyini tam təmin etdik.

Mənim də Xocavənddən başlayıb, Şuşaya, Xankəndiyə uzanan hərb yolum parlaq zəfərlə yekunlaşdı.

Bu müharibədə Azərbaycanda yaşayan bütün xalqların nümayəndələri cəsurluqla döyüşdülər, ana torpağı düşməndən azad etdilər. 2021-ci il aprelin 12-də Bakıda Hərbi Qənimətlər Parkının açılışında Prezident, Müzəffər Ali Baş Komandan İlham Əliyevin qarşısında çıxış etmək şərəfinə nəsib oldum.

Nitqimdə söylədim: "Mən avar xalqının nümayəndəsiyəm. Mən Azərbaycan vətəndaşıyam. Bizim bir adımız var, biz azərbaycanlıyıq! Azərbaycanlı olmağımızla hər birimiz həmişə fəxr etmişik, bu gün də fəxr edirik".

Bu Zəfərə yetənə qədər acımız da oldu, şəhidlər də verdik, qazilərimiz də oldu və bütün bunlara görə ürəyimizin bir yanında hər zaman kədər var. Kaş ki bu itkiləri, kədəri yaşamayaydıq, amma müharibə itkisiz olmur. Bugünkü gündə Qarabağımızın azadlığı, qürurumuzun bərpası təsəllimizdir və ağrı-acılarımızın üzərinə məlhəm çəkir. Xoşbəxtəm ki, məhz bu dövrdə yaşadım və həm Vətən müharibəsində, həm antiterror tədbirlərində qazandığımız qələbələrdə zərrə də olsa, payım oldu".

Bəli, Azərbaycan bu gün məhz Ramazan kimi oğulların sayəsində Qarabağına qovuşub, bütövdür. Azərbaycanlılar bu gün məhz Ramazan kimi igidlərin misilsiz xidmətləri sayəsində dünyada alnıaçıq, başıdik, qürurla gəzirlər.

Və Ramazan kimi qürur duyduğumuz oğullar var olduqca, Vətən, Azərbaycan da əbədi var olacaq.

Yasəmən MUSAYEVA,
"Azərbaycan"